

Studinka László

Vadászok és gazdászok

(részlet az „*Egy marék vadászemlék*” c. könyvből)

Egyetemi éveimben azután már több idő jutott a májusi özbakokra is. Hát hogyan jutott volna. Hiszen Óvárott voltam gazdászhallgató, az pedig nem esett messzebb tíz kilométernél a területünk határától, és csak húsznál valamivel többre volt otthonunk is.

Így hát esténként, de akár hajnalonta is felkaphattam a kerékpárra, kényelmes pár kilométeres taposás után már vadászhattam és még az első órára vissza is érhettem.

Némelyik tanár ugyanis szigorúan vette a hallgatók jelenlétét az órán és gyakran olvasott névsort – azaz katalógust. (Ennek logikus rövidítése pedig „Katit” volt. Mármint, ha valamelyik vadász három „Katit fogott be” egy félévben, a tanár megtagadhatta az index aláírását. Olyan halálosan komolyan azért nem vették ezt, én legalábbis egyetlen ilyen esetről sem hallottam.)

Mert a katalógusolvasásnak – mint sok minden másnak a régi akadémián – megvoltak az íratlan szabályai is. Az egyik például az, hogy a tanárnak csak az óra elején illett „Katit” olvasni. Aki pedig később jött be az óra folyamán a tanterembe, annak az abszenciáját – távollétét – ki kellett húzni.

Mit tettek hát a csavaros eszű gazdászok? Ugyan mi mást, mint lyukat fúrtak az ajtón! Mégpedig minden tanterem ajtaján. Persze nem mi rongáltuk így meg az akadémia tulajdonát – megtették ezt már a minket

megelőző gazdásznezdedékek. Az óra elején a „jó fiúk”, a „stréberek” szépen beültek a padba, néhányan pedig – akiknek egyéb bokros teendőik is voltak – „lyukra mentek”. Azaz, a lyukon át lesték, hogy a tanár vajon katalógus olvasással kezdi-e az órát.

Ha megkezdte az előadást, nyugodtan távozhattak, mehettek a dolgukra. Ha azonban a névsor felolvasásával kezdte, a lyukon lévő kollégák már az A betűnél rohantak és az udvaron ögyelgő, sütkérező gazdászokkal együtt kerékpárra kaptak és szaladtak szét a városba. Minden vendéglőbe, kávéházba (presszó akkor még nem volt), sportpályára eljutott a vészkiáltás: „Kati!”. És csődültek a gazdászok az akadémiára, hiszen biciklin a város egyetlen pontja sem volt messzebbre öt perc járásnál, mindenki beért az óra vége előtt.

Az akkori kisvárosban persze mindenkiről mindent tudtak, különösképpen a gazdászokról, akik az érdeklődés középpontjában álltak. Hogy ki kinek udvarol, ki mivel tölti leginkább szabad idejét.

Egyszer baromfitenyésztésből vizsgáztam. Mielőtt még elkezdett volna faggatni a tanár, nézi a noteszát – volt bejegyezve egy-két abszencia – aztán meglepőt mondott:

„Hallgató úr, maga eleget vadászott az elmúlt félévben!”

Mire én gondolkodás nélkül válaszoltam:

„Nem, Tanár Úr, SOKAT vadásztam ugyan – de nem eleget!”

Azt hiszem ezzel önkéntelenül fején találtam a szöveget. Életem folyamán valóban sohasem tudtam eleget vadászni, még most, öregedő férfiként sem. Csak egy időben elégeltem meg néha a vadászatot: somogyi

fővadász koromban. Ott már néha kötelességszerű foglalkozásnak tűnt, amikor heteken át az egyik vendég a másikat érte és jóformán nem volt időm az alvásra sem. Akkor időnkint megelégettem a vadászatot, életemben csak akkor vált igazsággá egykori tanárom mondása.